NORAKSTS

ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr.A420602110
AA43-1237-12/4

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 4.decembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja R.Paegle,
tiesnese I.Kaļiņina un tiesnesis M.Vīgants,

piedaloties pieteicējam *A.L.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvei *I.M.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *A.L.* (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikuma par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2009.gada 30.septembra lēmuma 15.11.2/19297 atcelšanu, sakarā ar *A.L.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 9.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2009.gada 15.jūnijā *A.L.* sniegto pakalpojumu kopējā vērtība iepriekšējo 12 mēnešu laikā sasniedza Ls 10 000, un *A.L.* vērsās Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) Rīgas reģionālās iestādes Rīgas rajona nodaļā ar iesniegumu reģistrācijai VID ar pievienotās vērtības nodokli (turpmāk – PVN) apliekamo personu reģistrā.

Pirms *A.L.* reģistrācijas VID ar PVN apliekamo personu reģistrā, VID veica tematisko pārbaudi par *A.L.* saimniecisko darbību.

Pārbaudes rezultātā 2009.gada 3.septembrī sastādīts tematiskās pārbaudes akts Nr.4/4276 (turpmāk – Pārbaudes akts), kur norādīts, ka *A.L.* ir informēts, ka, iesniedzot pirmo PVN deklarāciju, valsts budžetā samaksājama aprēķinātā PVN summa Ls 921,90.

Nepiekrītot minētajai norādei, *A.L.* to apstrīdēja VID ģenerāldirektoram, lūdzot izslēgt no Pārbaudes akta pienākumu samaksāt budžetā PVN Ls 921,90, jo vēl nav izsniegta PVN maksātāja apliecība.

[2] Izskatot *A.L.* iesniegto sūdzību, VID ģenerāldirektors 2009.gada 30.septembrī pieņēma lēmumu 15.11.2/19297 (turpmāk – Lēmums), kurā atzīts, ka Pārbaudes aktā tika konstatētas kļūdas un nepareizi norādīta budžetā maksājamā PVN summa. Lēmumā arī norādīts, ka *A.L.*, sniedzot klientiem juridiskos pakalpojumus par atlīdzību, veic ar PVN apliekamus darījumus. Ar PVN apliekamo sniegto pakalpojumu kopējā vērtība par iepriekšējiem 12 mēnešiem 2009.gada 30.jūnijā sasniegusi vai pārsniegusi Ls 10 000. Tādējādi pēc Ls 10 000 pārsniegšanas, sākot no 2009.gada 30.jūnija, pieteicējam bija pienākums mēneša laikā reģistrēties VID ar PVN apliekamo personu reģistrā, t.i., līdz 2009.gada 30.jūlijam. Tā kā *A.L.* reģistrēts VID ar PVN apliekamo personu reģistrā 2009.gada 9.septembrī, par laika periodā no 2009.gada 31.jūlija līdz 2009.gada 8.septembrim veiktajiem apliekamajiem darījumiem ir aprēķināms un samaksājams PVN. Lai gan *A.L.* reģistrēts VID ar PVN apliekamo personu reģistrā 2009.gada 9.septembrī, viņam ir pienākums, iesniedzot pirmo PVN deklarāciju, aprēķināt un pilnā apmērā samaksāt budžetā PVN arī par tiem apliekamajiem darījumiem, kas veikti laika posmā no 2009.gada 31.jūlija līdz 2009.gada 8.septembrim.

[3] Nepiekrītot Lēmumam, *A.L.* vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu par VID faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku.

Pieteikumā norādīti šādi apsvērumi.

[3.1] Nav pamatota Lēmumā ietvertā atsauce uz likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 10.panta pirmās daļas 4.punktu. Minētā tiesību norma būtu piemērojama, ja pieteicēja rīcībā būtu konstatēti normatīvo aktu prasību pārkāpumi. Tā kā VID pārkāpumus nav konstatējis, minētā tiesību norma nav piemērojama.

[3.2] Nav pamatots Lēmumā ietvertais apgalvojums, ka pārbaudāmai personai ir tiesības patstāvīgi lemt par VID amatpersonu ieteikumu izpildi vai neizpildi. Pārbaudes aktā norādītais pieteicēja pienākums nav uzskatāms par ieteikumu, bet ir uzskatāms par VID amatpersonas rīkojumu. Atbilstoši likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 6.pantā noteiktajam, VID ierēdņu pieņemtie lēmumi un dotie norādījumi obligāti jāizpilda visām VID kontrolei pakļautajām juridiskajām un fiziskajām personām. Tādējādi Pārbaudes aktā noteiktais pienākums ir obligāti izpildāms.

[3.3] Persona uzskatāma par reģistrētu ar PVN apliekamo personu reģistrā, sākot ar dienu, kad tai izsniegta apliekamās personas reģistrācijas

apliecība. Tādējādi pieteicējs ir ar PVN apliekamā persona no 2009.gada 9.septembra, kad viņam tika izsniegta apliecība. No minētā datuma arī iestājas pieteicēja pienākums samaksāt PVN, tāpēc budžetā maksājami nodokļi tikai par tiem darījumiem, kas veikti pēc 2009.gada 9.septembra.

[3.4] Ar PVN apliekamo personu reģistrā pieteicējs reģistrēts 2009.gada 9.septembrī, jo nodokļu administrācija veica tematisko pārbaudi, kura tika pabeigta tikai 2009.gada 3.septembrī. Līdz ar to novēlota reģistrēšanās notikusi iestādes vainas dēļ, kas nedrīkst radīt pieteicējam nelabvēlīgas sekas.

[3.5] Pieteicējam nav saprotams apstrīdamā PVN apmērs, jo VID ģenerāldirektors Pārbaudes aktu atzina par kļūdainu, taču kļūdas nav novērstas, kā arī nav norādīts, kā izpaužas konstatētās kļūdas. No tiesību normām neizriet VID ģenerāldirektora tiesības piemērot atvainošanos kā tiesisko noregulējumu attiecībā uz padoto iestāžu kļūdainu un prettiesisku faktisko rīcību. Līdz ar to VID ģenerāldirektors pārkāpis savu pilnvaru robežas.

[4] Rakstveida paskaidrojumā VID norādījis, ka pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz turpmāk minētajiem argumentiem.

[4.1] Lēmumā norādīts, ka budžetā maksājamais PVN tematiskās pārbaudes aktā noteikts nepareizi. VID neveica auditu, tādēļ Lēmums uzskatāms par pieteicējam labvēlīgu atbildi, kura nevar radīt pieteicēja tiesību un tiesisko interešu aizskārumu vai smagas sekas.

[4.2] Nav pamatots pieteicēja arguments, ka Pārbaudes akts radīs pieteicēja tiesību un tiesisko interešu aizskārumu.

Lēmumā vispārīgi norādīts uz likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 10.panta pirmās daļas 4.punktā noteikto, kā arī vispārīgi skaidrots, ka tematiskajā pārbaudē norādītajiem ieteikumiem nav tiesisku seku.

Līdz ar to pieteicēja atsaucei uz likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 6.pantu nav būtiskas nozīmes.

Lēmumā ietverta atsauce uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 34.pantu, lai vispārīgi skaidrotu iespējamās sekas, ja nodokļu maksātājs nereaģē uz tematiskajā pārbaudē norādītajiem ieteikumiem.

[4.3] Lēmumā ir norādītas tiesību normas, saskaņā ar kurām šajā gadījumā PVN ir jāaprēķina arī par periodu no 2009.gada 31.jūlija līdz 2009.gada 8.septembrim.

[4.4] Pieteicēja reģistrācija VID ar PVN apliekamo personu reģistrā 2009.gada 9.septembrī nav radījusi pieteicējam nelabvēlīgas sekas.

[4.5] Lēmumā ir norādītas tiesību normas, saskaņā ar kurām tematiskajā pārbaudē norādītā PVN summa tika atzīta par nepareizi noteiktu.

[5] Administratīvā rajona tiesa ar 2011.gada 9.jūnija spriedumu pieteikumu noraidīja, balstoties uz turpmāk norādītajiem motīviem.

[5.1] Pieteikums iesniegts par VID faktiskās rīcības (Pārbaudes aktā ietvertās norādes par pieteicēja pienākumu samaksāt PVN, iesniedzot pirmo PVN deklarāciju) atzīšanu par prettiesisku.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (turpmāk – Senāts) ir sniedzis skaidrojumu, kādi VID amatpersonu pieņemtie lēmumi ir apstrīdami un pārsūdzami tiesā. Likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 22.panta pirmā daļa noteic, ka VID ierēdņu pieņemtos lēmumus (izņemot lēmumus par administratīvo sodu uzlikšanu, kas apstrīdami un pārsūdzami attiecīgajos likumos noteiktajā kārtībā) un izdotos rīkojumus viena mēneša laikā pēc šo lēmumu vai rīkojumu saņemšanas var apstrīdēt VID ģenerāldirektoram. Minētā panta otrās daļas trešais teikums paredz, ka nodokļu maksātājam, ja viņš nepiekrīt VID ģenerāldirektora lēmumam, ir tiesības 30 kalendāra dienu laikā pēc lēmuma saņemšanas to pārsūdzēt tiesā.

Savukārt no Administratīvā procesa likumā (turpmāk – APL) ietvertā regulējuma (103.panta pirmās daļas, 184.panta, 1.panta trešās daļas un 31.panta otrās daļas), izriet, ka persona tiesā var pārsūdzēt tādus lēmumus, kas rada personai tiešas tiesiskas sekas *(sk. Senāta 2010.gada 24.februāra lēmuma lietā Nr.SKA-298/2010 10.punktu)*.

Senāts ir atzinis, ka likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 22.panta otrās daļas trešā teikuma norma, kas ļoti vispārīgi paredz nodokļu maksātāja tiesības pārsūdzēt VID ģenerāldirektora lēmumu tiesā, ir interpretējama tādā veidā, lai tā nenonāktu pretrunā ar APL ietverto regulējumu, atbilstoši kuram tiesā ir pārsūdzami tiesiskas sekas radoši lēmumi. Līdz ar to ar „lēmumiem" likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 22.panta otrās daļas trešajā teikumā saprotami tādi VID lēmumi, kas rada tiešas tiesiskas sekas ar galīgā noregulējuma raksturu. Izņēmuma gadījumā ar „lēmumiem" minētās normas izpratnē ir saprotami arī tādi galīgas tiesiskās sekas neradoši lēmumi, uz kuru pārsūdzamību tiesā ir tieši norādīts kādā speciālā tiesību normā. Piemēram, atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 37.panta piektajai daļai, lasot to kopsakarā ar 37.panta pirmo daļu, nodokļu maksātājam ir tieši paredzētas tiesības pārsūdzēt tiesā VID ģenerāldirektora lēmumu par VID pārbaudes un revīzijas aktā minētajiem priekšlikumiem nodokļu maksātājam, lai gan šādi priekšlikumi nerada personai tiešas tiesiskas sekas ar galīga noregulējuma raksturu *(sk. Senāta 2010.gada 24.februāra lēmuma lietā Nr.SKA-298/2010 9. un 11.punktu)*.

Pārbaudes aktā VID norādītais, ka pieteicējam, iesniedzot pirmo PVN deklarāciju, būs pienākums samaksāt PVN, ir VID pārbaudes aktā minēts priekšlikums nodokļu maksātājam.

Arī Administratīvā apgabaltiesa 2010.gada 14.septembra lēmumā šajā lietā secināja, ka VID ģenerāldirektora lēmums par zemākas iestādes pārbaudes aktā ietvertiem priekšlikumiem nodokļu maksātājam ir pārsūdzams tiesā un pārbaudāms kā konstatējošs administratīvais akts.

Ņemot vērā minēto, izskatāmajā gadījumā pieteikums ir iesniegts par Lēmuma atcelšanu.

[5.2] Tiesa atsaucās uz likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 2.panta otro daļu, un konstatēja, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējs 2009.gadā veica ar PVN apliekamus darījumus, sniedzot juridiskos pakalpojumus par atlīdzību, un sasniedza Ls 10 000 robežu.

Lietā ir strīds, ar kuru brīdi personai rodas pienākums maksāt PVN.

[5.3] Tiesa atsaucās uz likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" *(redakcijā, kas bija spēkā līdz 2009.gada 14.jūlijam)* 1.panta 7. un 26.punktu, 2.panta otro daļu, kā arī 3.panta pirmo, piekto un septīto daļu.

Tiesa atzina, ka no likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" normām izriet divi dažādi regulējumi – viens noteic, kas ir ar PVN apliekams darījums, bet otrs reglamentē personas reģistrēšanās kārtību ar PVN apliekamo personu reģistrā. Personai obligāti jāreģistrējas ar PVN apliekamo personu reģistrā, kad veikto ar PVN apliekamo sniegto pakalpojumu kopējā vērtība iepriekšējo 12 mēnešu laikā kopā sasniedz vai pārsniedz Ls 10 000. Tātad, kamēr sniegto pakalpojumu vērtība nav sasniegusi Ls 10 000 robežu, persona var izvēlēties – reģistrēties vai nereģistrēties. Taču nereģistrēšanās neizmaina to, ka pakalpojumu sniegšana ir ar PVN apliekams darījums, un, sasniedzot Ls 10 000 robežu, iestājas pienākums maksāt PVN.

Tiesa atsaukusies arī uz likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 10.panta pirmo daļu, 12.panta $1.^{6}$daļu un 14.daļu.

Tiesa secināja, ka ikviena pakalpojumu sniedzēja pienākums saimnieciskās darbības ietvaros maksāt nodokli izriet no darījumu apmēra un grāmatvedības datiem un rodas neatkarīgi no tā, vai viņš ir vai nav reģistrēts VID ar PVN apliekamo personu reģistrā.

[5.4] Minēto apliecina arī likumā „Par pievienotās vērtības nodokli" 2009.gada 16.jūnijā izdarītie grozījumi, kuri stājās spēkā 2009.gada 1.oktobrī. Ar minētajiem grozījumiem cita starpā ir izslēgta 3.panta piektā daļa un likums papildināts ar 2.panta $9.^{1}$ daļu, kā arī ar 3.panta $5.^{3}$ un $5.^{4}$ daļu.

Tādējādi likumdevējs noteicis, ka līdz reģistrācijas brīdim VID ar PVN apliekamo personu reģistrā persona aprēķina un maksā valsts budžetā nodokli no preču un pakalpojumu vērtības, kas pārsniedz Ls 10 000.

[5.5] Lēmumā pieteicējam ir noteikts pienākums maksāt PVN ar 2009.gada 31.jūliju (nevis ar 2009.gada 1.jūliju kā bija norādīts Pārbaudes aktā). VID nodokļu aprēķinā nav iekļāvis termiņu, kurā saskaņā ar likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 3.panta piekto daļu pieteicējam bija pienākums reģistrēties VID ar PVN apliekamo personu reģistrā. Lēmumā ir atsauce uz likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 8.panta ceturto daļu.

Tiesa atzina, ka Lēmumā ir pamatoti norādīts, ka, iesniedzot PVN deklarāciju, pieteicējam būs jāsamaksā PVN par darījumiem par to laika periodu, kad tika sasniegta Ls 10 000 robeža.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 9.jūnija spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, norādot tādus pašus apsvērumus, kādi norādīti pieteikumā.

[7] Rakstveida paskaidrojumā VID norādījis, ka apelācijas sūdzību neatzīst.

[8] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja apelācijas sūdzību, bet VID pārstāve apelācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[9] Pārbaudījusi lietas materiālus un noklausījusies procesa dalībnieku paskaidrojumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[10] APL 307.panta ceturtā daļa noteic, ka sprieduma motīvu daļā norāda šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apstākļus, kā arī motivē attieksmi pret pirmās instances tiesas spriedumu. Ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Izvērtējusi Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 9.jūnija sprieduma motivāciju, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka tas ir pareizs un pilnībā pietiekams, tādēļ saskaņā ar APL 307.panta ceturto daļu apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai un to neatkārto.

[11] Attiecībā uz apelācijas sūdzībā norādītajiem argumentiem apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

[11.1] Pieteicējs uzskata, ka Lēmumā nepamatoti ietverta atsauce uz likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 10.panta pirmās daļas 4.punktu.

Minētā tiesību norma noteic, ka visiem ierēdņiem, pildot dienesta pienākumus nodokļu administrēšanā, ir tiesības noteikt juridiskajām un fiziskajām personām termiņu, līdz kuram novēršami konstatētie likumu un citu normatīvo aktu pārkāpumi attiecībā uz VID administrētajiem nodokļiem un nodevām, kā arī citiem valsts un pašvaldību ieņēmumiem, kuru iekasēšana piekrīt VID.

Izskatāmajā gadījumā ar Lēmumu konstatēts, ka pieteicējs nav samaksājis PVN par apliekamajiem darījumiem, kuri veikti laika periodā no 2009.gada 31.jūlija līdz 2009.gada 8.septembrim.

Tādējādi VID konstatēja, ka nav ievērotas tiesību normas, kuras noteic nodokļu maksātāja pienākumu pareizi aprēķināt, savlaicīgi un pilnā apmērā samaksāt budžetā PVN.

Nav strīda par to, ka uz Lēmuma pieņemšanas brīdi pieteicējs nebija samaksājis PVN par apliekamajiem darījumiem, kuri veikti laika periodā no 2009.gada 31.jūlija līdz 2009.gada 8.septembrim, lai gan pieteicējam šāds pienākums izrietēja no likuma, kā to ir pareizi atzinusi arī pirmās instances tiesa.

Ņemot vērā minēto, nodokļu administrācijas augstākā amatpersona Lēmumā ir pamatoti norādījusi pieteicējam, ka, iesniedzot PVN deklarāciju, konstatētais normatīvo aktu pārkāpums ir jānovērš, proti, ir jāsamaksā budžetā PVN par apliekamajiem darījumiem, kuri veikti laika periodā no 2009.gada 31.jūlija līdz 2009.gada 8.septembrim.

[11.2] Pieteicējs nepiekrīt VID Lēmumā un pirmās instances tiesas spriedumā norādītajai tiesību normu interpretācijai, uzskatot, ka PVN maksāšanas pienākums nodokļu maksātājam iestājas atkarībā no tā, kad nodokļu maksātājs izpilda pienākumu reģistrēties VID ar PVN apliekamo personu reģistrā.

Apgabaltiesas ieskatā šāda tiesību normu interpretācija no normatīvajos aktos noteiktā neizriet.

Saskaņā ar likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" (*šeit un turpmāk redakcijā, kas bija spēkā līdz 2009.gada 14.jūlijam*) 2.panta otrajā daļā cita starp noteikto saimnieciskās darbības ietvaros veiktie ar PVN apliekamie darījumi ir pakalpojumu sniegšana par atlīdzību.

Atbilstoši minētā likuma 3.panta piektajā daļā cita starp noteiktajam gadījumā, ja fizisko personu ar nodokli apliekamo sniegto pakalpojumu kopējā vērtība iepriekšējo 12 mēnešu laikā nav sasniegusi vai nav pārsniegusi 10 000 latu, šīm personām, ir tiesības nereģistrēties VID ar PVN apliekamo personu reģistrā. Tām personām, kuras izmanto šajā panta daļā paredzētās tiesības, ir pienākums ne vēlāk kā 30 dienu laikā pēc minētās summas sasniegšanas vai pārsniegšanas reģistrēties VID ar PVN apliekamo personu reģistrā.

No minētajām tiesību normām neizriet atbrīvojums no PVN samaksas budžetā tad, ja persona nepilda tiesību normā noteikto pienākumu reģistrēties VID ar PVN apliekamo personu reģistrā, vai arī izpilda to ar nokavēšanos. Pienākums samaksāt budžetā PVN rodas uz likuma pamata (sk. likuma „Par nodokļiem un nodevām" 2.pantu, 15.panta pirmo daļu, 17.pantu un 18.panta pirmo daļu, kā arī likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 2.panta otrās daļas 2.punktu, 3.panta trešo un piekto daļu, 5.panta pirmo daļu, 8.panta otro daļu, 11.panta pirmo daļu un 12.panta pirmo daļu), neatkarīgi no tā, kad persona būs izpildījusi pienākumu reģistrēties VID ar PVN apliekamo personu reģistrā. Pieteicēja piedāvātā tiesību normu interpretācija nonāk pretrunā ar nodokļu jomu regulējošo tiesību normu jēgu un mērķi, jo saskaņā ar pieteicēja piedāvāto interpretāciju – kamēr netiek izpildīts pienākums reģistrēties VID ar PVN apliekamo personu reģistrā, PVN nav jāmaksā.

[11.3] Nav pamatots arī pieteicēja viedoklis, ka nodokļu maksātāja pienākums samaksāt budžetā PVN ir atkarīgs no tā, vai nodokļu administrācija ir veikusi nodokļa aprēķināšanas un samaksas pārbaudi.

Šajā gadījumā pirms pieteicēja reģistrācijas VID ar PVN apliekamo personu reģistrā, nodokļu administrācija veica tematisko pārbaudi par pieteicēja saimniecisko darbību, un pārbaudes rezultātā 2009.gada 3.septembrī sastādīts Pārbaudes akts.

Apgabaltiesa norāda, ka minētais apstāklis neietekmē to, no kura brīža pieteicējam rodas pienākums samaksāt budžetā PVN, jo, kā jau iepriekš tika norādīts, pienākums samaksāt budžetā PVN rodas uz likuma pamata (*ex lege*).

Ir pamatots VID arguments, ka pieteicēja reģistrēšana VID ar PVN apliekamo personu reģistrā 2009.gada 9.septembrī nerada pieteicējam kā nodokļa maksātājam nelabvēlīgas sekas. Šajā gadījumā gan pienākums reģistrēties VID ar PVN apliekamo personu reģistrā, gan pienākums samaksāt

budžetā PVN pieteicējam radās tad, kad iestājās likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 3.panta piektajā daļā noteiktie priekšnosacījumi, proti, kad pieteicēja veikto apliekamo darījumu vērtība sasniedza Ls 10 000. Tādējādi apstāklis, ka VID veica tematisko pārbaudi, nenoteic brīdi, ar kuru pieteicējam radās pienākums samaksāt budžetā PVN.

[11.4] Pieteicējs iebilst arī pret to, ka pirmās instances tiesas spriedumā ir ietverta atsauce uz tiesību normām, kuras stājās spēkā tikai 2009.gada 1.oktobrī.

Administratīvā rajona tiesa spriedumā ir norādījusi, ka Lēmumā minēto tiesību normu interpretāciju apstiprina arī likumā „Par pievienotās vērtības nodokli" 2009.gada 16.jūnijā izdarītie grozījumi, kuri stājās spēkā 2009.gada 1.oktobrī. Ar minētajiem grozījumiem cita starpā no likuma izslēgta 3.panta piektā daļa, kā arī likums papildināts ar 2.panta $9.^{1}$daļu, 3.panta $5.^{3}$ un $5.^{4}$ daļu. Tādējādi likumdevējs noteicis, ka līdz reģistrācijas brīdim VID ar PVN apliekamo personu reģistrā persona aprēķina un maksā valsts budžetā nodokli no preču un pakalpojumu vērtības, kas pārsniedz Ls 10 000.

Apgabaltiesas ieskatā ar minēto norādi pirmās instances tiesa ir paskaidrojusi, ka, veicot minētos grozījumus, likumdevējs novērsis iespējamās neskaidrības tiesību normu iztulkošanā. Tādējādi šajā gadījumā pirmās instances tiesa savā spriedumā ir ietvērusi atsauci uz minētajiem likuma grozījumiem vienīgi kā papildus argumentu, kas apliecina spriedumā piemēroto tiesību normu iztulkošanas pareizību.

Apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertā norāde ir pareiza, jo nav konstatējams, ka ar 2009.gada 16.jūnija likumu „Grozījumi likumā „Par pievienotās vērtības nodokli"" (*stājās spēkā 2009.gada 14.jūlijā*) likumdevējs būtu iedibinājis jaunu kārtību, kādā veicama PVN samaksa, tas neizriet arī no minētā likuma anotācijas (*http://titania.saeima.lv/LIVS/SaeimaLIVS.nsf/0/3647276EE744B056C225756A004B93F2?OpenDocument#a*).

[12] Pieteikumā un apelācijas sūdzībā pieteicējs lūdz atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

No lietas materiāliem apgabaltiesa konstatē, ka pieteicējs ir samaksājis valsts nodevu Ls 30 apmērā (Ls 20 par pieteikuma iesniegšanu un Ls 10 par apelācijas sūdzības iesniegšanu), lietā nav iesniegti citi pierādījumi par pieteicēja izdevumiem, kas saistīti ar šo tiesvedību. Tādējādi secināms, ka pieteicējs vēlas, lai tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu Ls 30 apmērā.

Saskaņā ar APL 126.panta pirmajā daļā noteikto, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu.

Tā kā izskatāmajā gadījumā nav saskatāms tiesisks pamats pieteikuma apmierināšanai, minētā tiesību norma nav piemērojama.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.pantu un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

noraidīt *A.L.* pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2009.gada 30.septembra lēmuma 15.11.2/19297 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	*(paraksts)*	R.Paegle
Tiesneši	*(paraksts)*	I.Kaļiņina
	(paraksts)	M.Vīgants

NORAKSTS PAREIZS:
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese R.Paegle
Rīgā 2012.gada 4.decembrī.